

[Robert Pedersen.]

kommende brobygningsarbejder kan indgå i mulighederne for beskæftigelse for værfterne.

Jeg kunne også nævne, at handelsministeren har haft konference i juni med værfter og redere, at fagbevægelsen skal have konferencer i januar, og at vi skal have fælles konferencer i februar. Det er altså et område, hvor der har været gjort forsøg på at føre en industripolitik. Men det rækker intet ved den realitet, at standsningen af bygningen af tankskibe har skabt en krise, at alle værfter verden over med næsten alle midler konkurrerer om de resterende ordrer, at Japan alene med sine 300.000 ansatte i industrien kan klare udbuddet, at kapaciteten skal sættes 30-40 pct. ned, samtidig med at nye lande som Sydkorea og Brasilien kommer ind på markedet. Det kan vi ikke tale om fra, det kan vi ikke argumentere os fra, det kan vi ikke løse ved at holde konferencer, det er realiteter, som det kan være svært at få has på.

Det er også en kendsgerning, at hovedansvaret for, om vi kommer igennem de næste år, hviler på værfternes egne folk, på arbejderne, på deres tillidsmænd og på arbejdsgiverne, alene af den grund, at ingen over for os har rejst konkrete ønsker om statsstøtte, at der ikke ville være politisk flertal herfor, og at et lille land skal være meget varsomt med at bryde internationale aftaler. Når det er sagt, skal det da også fremhæves, at regering og folketing kan og skal yde væsentlige bidrag til, at vi kommer gennem den vanskelige situation, vi er i.

Og midt i alt det triste kan det også være lidt opløftende at læse, at folk, der har et grundigt kendskab til dansk værftsindustri, trods alt ser lys i mørket. Jeg kan nævne, at Bach fra Skibsteknisk Laboratorium siger, at vi skal lære at bruge hjernen og ikke musklerne, og påviser, hvorledes vi ved forskning og ved specialisering kan løse mange problemer og skabe nye beskæftigelsesmuligheder. Jeg ser også det positive i, at skibsreder Per Henriksen i en artikel i Børsen siger, at flere redere bør gå ind som værftsejere, og det står i skærende kontrast til de lidt mistrøstige betragtninger, som ØK-manden kom med i går i Danmarks fjernsyn. Også fra hr. Ivar Hoppe er der kommet mere positive betragtninger.

Jeg mener, den danske værftsindustri har den styrke, at man har en dygtig og fleksibel arbejdskraft. Man har hidtil leveret kvalitetsarbejde og vil også gøre det fremover. Man har mulighed for at bevæge arbejdskraften. Der ligger også en række forslag om forskning, om ny produktion; vi har bl. a. set katamaranbådene i Frederikshavn, der har været med til at løse problemerne på det værft, og vi har set andre aktioner.

Men der er jo specielt, som også nævnt af ordføreren, visse værfter, der er i vanskeligheder. Det drejer sig om Nakskov, det drejer sig om Århus, det drejer sig om Ålborg, og det drejer sig om B & Ws Motorfabrik.

Den rejste forespørgsel indeholder for mig to meget væsentlige politiske spørgsmål. For det første: i hvor høj grad føres der en diskriminerende politik i de lande, som dansk skibsbygning konkurrerer med? Hvilke modforholdsregler kan der træffes fra dansk side? Og hvilke muligheder har den danske regering for i den øjeblikkelige situation midlertidigt at hjælpe de nødstedte værfter?

Jeg er vidende om, at England via egnsudviklingsstøtten hjælper landets værfter betragteligt, men da værftsindustrien bliver nationaliseret fra august 1976, kommer vi til at stå over for en ny problematik. I Frankrig foregår halvdelen af nybygninger på franske værfter. I den tyske forbundsrepublik tildeles der inflationssikrede lån, ligesom der gives de såkaldte MAN-motorer prioritet. Det er imidlertid mit absolutte indtryk, at der i de seneste år har været tale om en stærk frigørelse af handelen i forhold til tidligere, så jeg vil på mit partis vegne ikke foreslå, at vi giver os til at spille med musklerne, men presser på inden for EF, inden for OECD og inden for GATT for yderligere at få liberaliseret skibsbygningsindustrien, alene af den grund, at vi ikke har så forfærdelig mange muskler at spille med, og mange af de eksempler på diskriminering, som hr. Maigaard giver i sit bilag, er jo aftalte ordninger, som er fælles for alle.

Socialdemokratiet ser med stor sympati på ønskerne om, at regeringen i den øjeblikkelige situation forsøger at placere ordrer på de værfter, der er i aktuelle vanskeligheder, for at bevare arbejdspladser for et betragteligt antal mennesker. Om det så skal ske ved fremskyndelse af bygning af statsskibe og færger eller nye enheder til flåden, eller